

Na 't danken waagde ik de vraag: „Zou u van middag voor ons hier iets willen zingen?”

St. Chrischona heeft een mooie zaal met orgel en piano — waar de cursussen gegeven worden, en ook godsdienstoefeningen en voordrachten gehouden worden.

Daar heeft Anna Walter-Strauss voor ons gezongen. Gelukkig was er een kapelmeester en koorleider uit Bazel — ik zei u al, dat er interessante menschen van allerlei slag op St. Chrischona komen — die haar begeleiden kon.

Eerst speelde hij 't bekende voorspel uit Händels Messias... en toen hief de zes en tachtig-jarige aan:
Ich weisz dasz mein Erlöser lebet.

Zoo zuiver was het geluid nog! En al was meer dan een toon verdoft, soms klonken er nog tonen vol en fijn als van een zilveren fluit.

Aandoenlijk was de inspanning van alle krachten om aan 't versleten instrument nogmaals de oude klankenweelde te ontlokken. Soms even lukte het — dan weer weigerden de verstramde snaren. Maar ze zong! En wat ze wilde zingen, hoorden we toch. Want we hoorden haar *ziel* zingen. We hoorden hoe ze eenmaal moest gezongen hebben, omdat ze dat zelf ook hoorde, meer dan wat ze nu zong. En zingende scheen haar jeugdige bekoring weer op te bloeien. En ook de blijdschap, waarmee ze „altijd maar weer” gezongen heeft, omdat ze moest — omdat ze 't zoo heerlijk vond...

Dapper lief oudje! Ze gaf ons nog toegiftjes. Accompaneerde zelf ten slotte — want bij eigen accompanement zong ze toch maar 't liefste...

Toen haar stem van moeheid begon te weigeren, speelde ze nog *quatre-mains* met Herrn Kapelmeister. Ze raakte meer en meer in vuur. Maar bezorgde handen leidden haar weg van 't klavier. Ze moest nu uitscheiden en wat gaan rusten. Ze was toch zes en tachtig...

's Avonds vertelde ik haar, dat ik medewerkster was aan een Nederlandsch Christelijk weekblad, genaamd „Timotheüs,” daarin over haar schrijven wilde, en daarom nog zoo graag iets van haar jeugd en opvoeding wilde weten.

Dadelijk begon ze te vertellen. Beide haar ouders waren kunstenaars. Haar vader, die theologie had gestudeerd, teekende en schilderde, en speelde fluit. Haar moeder was musicienne. Vóór haar huwelijk speelde ze piano en zong op concerten.

Al de kinderen erfden de muzikale gaven hunner ouders.

Anna — nu de krasse zes en tachtig-jarige — was nog muzikaler dan haar drie zusters. Van vader leerde ze 't fluitspel, van moeder pianospelen. En ondertusschen zong ze naar hartelust.

Haar eerste roem verwierf ze als jong meisje met 't zingen van de sopraan-partijen in Haydn's oratoria: *Die Schöpfung* en *Die Jahreszeiten*.

In 1869 trad de toen reeds gevierde zangeres in 't huwelijk met den dirigent August Walter.

Ook haar gezin werd evenals dat harer ouders een kunstenaarsgezin.

Met haar man samen leefde zij voor de kunst van zang en muziek. Voor zoover haar gezinstaak het toeliet, zong en speelde ze op zijn concerten, dirigeerde ook wel de koren.

Ze werd moeder van vier kinderen. Haar groot levensverdriet was — en is altijd nog — de dood van haar begaafd dochttertje, dat op 18-jarigen leeftijd aan tering stierf. Haar bundeltje gedichten — vele er van zijn op haar ziekbed gemaakt — heeft haar moeder

altijd bij zich. Ook nu in St. Chrischona. Ze liet het me zien. „Zóó'n lief, vroom, begaafd kind...”

Van haar twee zoons studeerde de een theologie, de andere philologie en werd professor in Montreal. Daar heeft ze hem opgezocht, een heelen zomer bij hem doorgebracht. Prachtreis was dat! Zijn zoon is óók professor!

Ja, als Anna Walter-Strauss over haar kleinkinderen begint... Ze heeft ook zóó veel te vertellen! Zóóveel gezien en genoten...

Maar ik denk aan 't zingen van vanmiddag, en hoe liefdevol men haar deed ophouden — en ik bedank haar voor haar onderhoud met een kus, want 't is zoo'n schat van een lief, oud menschje — een late zonnestraal, die even op mijn levensweg scheen... H. S. S. K.

PINDA! LEKKA!

DOOR B. BAKKER

„PINDA! LEKKA!”

Eentonig klinkt het, schorrig, mager. Met lange tusschenpoozen, waarin de pinda-Chinees vóór zich staart, niets ziet van de menschen, die voorbij loopen, van de trams, die langs hem schuiven. Van de boomen en de huizen en de grijze lucht daar tusschen.

Hij is klein en gebogen. En hij heeft geen jas. Peter Paap loopt langs hem; hij doet als de anderen, als de meeste anderen: aankomen, opzij kijken, doorloopen.

Maar het roepen blijft hem bij, de magere aanprijzing van zijn pinda-reepen.

In een groene trommel liggen ze, in papier, dat glanzend is en doorzichtig; rij aan rij liggen ze.

De man draagt geen jas en het is winter.

Ook dat blijft hem bij.

— — — — —
Hij kan het — ook als hij op 't kantoor zit — niet vergeten. Het schorre roepen van den pinda-Chinees en het feit, dat de man geen jas draagt.

Twee dingen, die hem tot nadenken stemmen.

„Zit kopy in,” mompelt hij. „Zit kopy in. Interessante kerels. Interessant verschijnsel.”

Hij neemt een blad papier en maakt aantekeningen. De telefoon ratelt. Hij luistert.

„Ik kom. Teveel kopy? Dertig regels? Ik kom.”

Haak neer. Naar beneden, naar de zetterij.

Een jongen fluit. Een warme lucht van veel menschen en olie komt hem tegen; machines ronken.

— — — — —
„Pinda! Lekka!” — Zonder jas.

Hij kan het niet vergeten, óók hier niet.

— — — — —
Hij schraapt dertig regels uit eigen kopy, die hij gisteravond, in zijn vrijen tijd, heeft geschreven en gaat terug naar boven, naar z'n bureau.

Hij schrijft, hij werkt.

Maar de pinda-Chinees, op den hoek bij Musis Sacrum, zonder jas en met een schorre stem, kan hij niet kwijt; uit z'n gedachten niet; uit z'n hart niet.

— — — — —
Zes uur! Peter Paap gaat naar huis.

Hij woont op kamers, den kant op naar Velp.

Hij is vier-en-twintig jaar en journalist van beroep.

Hij is taalzuiveraar en heeft kaartjes, met dagblad-schrijver er op gedrukt.

Hij is ook idealist; kan daarom dagblad-schrijver zijn — van verslagen — van gemengde berichten —

Naar een schilderij van Jan Asselijn in het Rijksmuseum.

DE BEDREIGDE ZWAAN

van jubilea — en ook van kleine verhalen, die geladen zijn met romantiek.

Peter Paap kent den smaak van 't publiek van zijn krant. Een volkskrant is het; voor eenvoudige menschen.

Het is overigens een schraal beroep — haast altijd platzak is hij.

Maar hij heeft eten en boeken en een bed.

Drie voorname dingen; voor Peter Paap de voorname.

— — — — —
Hij komt uit de Rijnstraat, steekt het plein over naar Musis Sacrum.

De pinda-Chinees staat er nog met de open trommel voor zijn buik, roepend en zonder jas.

Peter Paap komt aan, kijkt opzij, blijft staan, doet nu anders dan de anderen, dan de meeste anderen doen. Hij geeft den man een kwartje, laat hem z'n „pinda-lekka” houden.

De Chinees tikt aan z'n pet, staart weer; roept weer.

Peter Paap loopt door.

Eén ding is minder sterk in z'n denken: de roep.

Maar het andere blijft: de jas.

— — — — —
Peter Paap eet goed. Hij eet veel. Het is warm op z'n kamer. Buiten is het koud!

Op den hoek bij Musis Sacrum staat een man zonder jas, met een groene trommel voor z'n buik.

Peter Paap neemt een boek. Van Julius Meier-Graefe, over Vincent van Gogh.

Hij leest; hij zet streepjes naast de regels; soms een vraagteken.

„Knap werk,” mompelt hij, „verdraaid knap werk.”

Tot hij komt aan: „... Op het dorp zijn een paar ongelukkigen, nog armer dan hij. Zij lijden gebrek, hebben niets te eten, geen bed, geen kleeren. Vincent vergeet het bestuur, vergeet zijn belofte, houdt zich aan de leer van Christus. Hij geeft zijn geld, zijn kleeren, tenslotte zijn bed...”

Peter Paap hërleest; legt het boek neer, maar zijn aandacht staat sterk gespannen.

... houdt zich aan de leer van Christus...”

Dat raakt hem; zijn hârt, de kèrn van zijn hart.

— — — — —
„Pinda! Lekka!” — Chinees — zonder jas — in een kouden vrieswind...

Brokstukken van gedachten zijn het. Korte flitsen.

Hij staat op, schuift z'n boek terug op de plank, gaat weer zitten, denkt na.

Z'n gezicht verheldert. Z'n oogen verhelderen.

Hij lééft, hij lacht, van binnen uit; niet luid, maar stil en vreugdig.

Hij knipt het licht op zijn kamer uit, doet de deur achter zich dicht, behoedzaam, zooals hij alle dingen doet.

Hij blijft in de gang staan, krijgt een nieuwen inval, loopt terug.

Uit zijn zak haalt hij een kleine, blinkende sleutel en maakt een bureau-la open.

Neemt uit een trommel een doosje, en uit het doosje twee rijksdaalders.

Gespaard voor een abonnement op „Den gulden Winkel.”

Hij zucht — wat hij doet beteekent een jaar wachten nog.

Peter Paap is een man van maandbegrotingen — altijd platzak in 't dagelijksch leven — rekest nooit op onverwachte dingen.

Hij sluit de la, bergt de sleutel weg, draait opnieuw het licht uit, doet de deur dicht, loopt de gang over, blijft staan voor de kapstok.

Twee jassen hangen er: een regenjas, waterdicht, en een winterjas, warm en zwaar.

Peter Paap peinst, aarzelt, vergelijkt.

Welke?

De regenjas is goed genoeg; wel dun, maar de Chinees is niets gewend; — beter dun dan niets.

Hij schudt het hoofd — hij wil zich houden aan de leer van Christus; maar dan niet het minste, maar het beste.

Hij trekt de regenjas aan, neemt de winterjas van den haak, over z'n arm, laat in beide zakken een achterwiel glijden.

Hij draait in de gang het licht uit.

Peter Paap staat buiten. Hij begint te loopen, naar Musis Sacrum.

De Chinees staat er nog, zonder jas, met de groene trommel voor zijn buik.

Peter Paap blijft staan, recht vóór hem.

De man doet z'n hand in de trommel — wacht.

Maar Peter Paap schudt van nee, trekt hem aan z'n arm. „Kom mee,” zegt hij.

De Chinees begrijpt niet — hij lacht, zachtzinnig en mystiek.

Het is donker. Peter Paap heeft een kleur, maar niemand kan het zien.

Hij houdt de jas uitnoodigend open.

De man lacht opnieuw, begrijpt en wringt zijn trommel los.

„Kom!” zegt Peter Paap.

De Chinees volgt hem, naar een hoek van 't gebouw.

Peter Paap geeft hem de jas, helpt den Chinees er in, en voelt zich licht.

De man lacht, zachtzinnig, dankbaar; hij graait een handvol pinda-reepen bij elkaar.

Maar Peter Paap schudt opnieuw van nee.

Hij loopt weg naar huis en huivert.

— — — — —
 „En zijt daders des woords, en niet alleen hoorders.”
 Zich houden aan de leer van Christus, dat is: Heb uw naaste lief, gelijk uzelf.

Thuis leest hij verder over Vincent van Gogh.

De volgende dag, kwart over twaalf.

Peter Paap komt uit de Rijnstraat. Hij steekt het plein over naar Musis Sacrum.

De pinda-Chinees staat er — mèt jas.

Peter Paap doet als de anderen, als de mééste anderen: aankomen, opzijkijken, doorloopen.

De Chinees heeft niet herkend.

Het is koud. Er waait een vrieswind. Peter Paap huivert.

„Pinda! Lekka!” De roep waait mee op den wind, blijft hem bij, een goed geluid, een mooi geluid — zit kopy in.

„Rare kerel, die Paap,” zeggen collega's.

„Vriest et, dat het kraakt en dat je blauw ziet van de kou; loopt-ie nóg in z'n regenjas.”

„Zeker geen geld voor een andere.”

„Hij hééft een dikke.”

De ander haalt z'n schouders op, wijst op z'n voorhoofd: „Kerel is gek.”

— — — — —
 Avond. Kwart over zes.

Peter Paap loopt naar z'n kamers, naar z'n eten, naar z'n boeken.

Op den hoek, bij Musis Sacrum, staat de pinda-Chinees, als andere dagen — mèt jas.

Peter Paap komt aan, kijkt opzij, loopt door.

Het is koud, er waait een vrieswind.

Hij huivert.

„Pinda! Lekka!”

Het waait mee op den wind.

Het blijft hem bij, maar anders dan gisteren klinkt het: lichter, warmer... en minder schor.

Van de ellende — van de verlossing — van de dankbaarheid.

Januari 1933.